

071014 Tacksägelsedagen Lars B Stenström

Havet skymms av allt vatten

Idag är denna Nikolai församling (i Örebro) fylld av människor,
men också av tacksamhet
för den fantastiskt fina nyinvigda orgeln.
Klang och jubel!
Och här är man inte tacksam i största allmänhet
Visst kan vi stämma in om någon säger
Gracias a la vida, jag vill tacka livet
- men för oss är livet Jesus Kristus.

Omvärlden tänker oftast på ett annat sätt. Ibland finns en självklar tacksamhet till livet i största allmänhet, utan direkt mål och riktning. Men sedan kommer invändningarna och vi angrips också av dessa tankar: Nej Du, inte tänker vi tacka! Och jag, vad har jag att vara tacksam för! Ingen har någonsin gett mig något som jag inte har förtjänat själv... Och redan har livet själv glömts bort och kärlek som någon slösat. Tacksamheten är satt på undantag. Alla, också vi, får allt svårare för tacksamhet. Tacka och ta emot? Och inte längre få vara stolt över att klara sig själv? Man vill bevara sitt oberoende, särskilt i förhållande till Gud. Allt fler kan inte tänka sig att ta emot nåd och förlåtelse, frälsning från vår Herre. De kunde ju löpa risken att bli religiösa

Men tro mig – den som tar emot förlåtelse, evangelium, förkunnelse, frälsning och befrielse, Gud i bröd och vin, Jesus i medmänniskan, i vardagen, blir inte först och främst religiös. Det man får är inte religion, man får livet fyllt av förundran, av ny värme, av tacksamhet och då kan man till och med uppskatta organiserad religion. Då kan även, hör och häpna, religion och teologi bli till glädje och lust

Många skriver under på Göran Perssons maxim: den som är satt i skuld är icke fri. Det gäller nu inte bara ekonomi - utan har blivit ett sätt att betrakta livet. Följden är att mellanmänniskliga relationer blir till ekonomi. Man vill inte stå i tacksamhetsskuld. Så lär vi oss att förvandla relationer mellan människor till addition och subtraktion, till plus och minus.

Har man erhållit något, mött vanlig vänlighet och generositet finns det människor som värjer sig. Den som tar emot tycks hamna i underläge, och vem vill stå där med utsträckta händer? Kommer ni ihåg hur Jesus botade tio spetälska? Och de tag sitt nya liv i besittning med sådan fart att bara en återvända för att tacka. Attityden, att bara ta för givet det som händer, har alltså funnits länge...

Människor demonstrerar sitt oberoende och vägrar tacksamhet. Vill jag ha något ordnar jag det. Till och med förlåtelse. Här behövs ingen Gud, jag skaffar själv vad jag behöver. Att Gud också verkar i det vi skaffar oss ser man inte. Att Gud är här.

Nu en av dessa mönsterberättelser förkunnare gärna lutar sig emot (Ur The Song of the Bird, Anthony de Mello, s 12): Ursäkta mig, sa en fisk till en äldre fisk utanför kusten. Du som är gammal och klok, kan Du

berätta för mig var man finner havet? Havet, sa den gamle, är det du simmar omkring i nu. Det här? Men det är vatten, jag söker efter havet, sa fisken och simmade vidare för att söka vidare på andra platser. Att inte se havet för allt vatten, att inte se skogen för alla träd, att inte mönstret för alla detaljer, att inte varsebli det goda Gud gör eftersom vår uppmärksamhet är annorstädes. Trots att många simmar i nådens hav ser de inte vad de redan fått.

Människorna kom i dagens text i stora stim till Jesus. De behövde inte söka långt borta. De såg havet, skogen, mönstret ty Jesus var där. De såg och prisade Gud. Jesus gick upp på berget. Mycket folk, stora skaror, anslöt sig. De hade hört om Jesus så de förde med sig sina sjuka lama, blindas, lytta, stumma och många andra för att de skulle bli botade.

Texten slutar med en verbal fanfar, ett härligt jubelrop: Han botade dem, och folket häpnade, stumma talade, lytta blev friska, lama gick och blindas såg.

Det är inte första gången ni hör en biblisk trumpetstöt av triumf. Ni minns Jesus (1 advent) i synagogan: Herrens ande är över mig, ty han har sänt mig till att frambära ett glädjebud till de fattiga. Han har sänt mig att förkunna befrielse för de fångna och syn för de blindas, att ge de förtryckta frihet och förkunna ett nådens år från Herren (Lukas 4).

I bakgrunden finns profetierna. Dagens text bygger på Jesaja (35:5 ff): Han kommer själv för att rädda er. Då skall de blindas ögon öppnas och de dövas öron höra. Då skall den lame hoppa som en hjort och den stumme brista ut i jubel. Vatten bryter fram i öknen bäckar i ödemarken.

I närheten av Gud sker förunderliga ting. Gud strör sommarens ymnighet över våra stränder, han svarar oss med sitt ord och mättar oss med nåd (ur [SvPs 168](#)). Ta emot allt det goda som vore det en skön orgelmelodi.

Nu en övning i tacksamhet: Blunda gärna och låt handflatorna sjunka ner i knäet. Kupa händerna och gör en skål. Låt den ena handen vila i den andra. Föreställ dig att dina händer är en tacksamhetens öppna skål. Detta är ditt liv där Gud lägger sin skatt. Tacka gärna när jag till sist läser ord ur en psalm:

Likt sand som hopat sig
och ej kan räknas,
likt havens djup,
som ej kan ses och mätas,
är Herrens nåd
för den som tror och vågar.
Den mening ger och mål.
Var morgon den min skål
till brädden rågar. (SvPs 493:2)